

Som ingenting vill

Men det finns ju här.

Överallt,

låter tranorna ropa,

låter gräs och örter gro.

Här är ljus och ögon,

en porlande bäck

och doft av ovädrad jord.

Ärlan står på nocken

och ser sej vida omkring

under solen

och vårhimlens blåhet,

som ingenting vill.

På lägre order

På lägre order
i äppelträdets violblåa skugga
denna lågmälda dag,

bjuder gräs och fjäril
luft och ljus,

kuvast inte,
segrar inte

med skugglös vind och sång,
med bark och äppelkört

hitom och bortom
genomlyst grönt

och skriven i sand
häller morgonljus över stranden,

större än större,
mindre än mindre,

fäster i bord,
fångas i hår,

målar
fjäder för fjäder
skogsbrynets viktlösa duva,

som tiden står still
i svepande vind,

rummet i syner
och oordnad sång.

Att

Att humlan i gräset,
att sandhögen,
att cykeln lutad mot sin skugga,

detta att,
detta okända,
detta välkända att.

Att ögat,
portabla templet
med valv av tusen himlar,

att örats
järnvägshotell
med lövtunna väggar av tystnad,

att vind ur vind,
doft ur doft
och hallonens tvärsäkra smak,

hitom skogarnas viskning,
att ved,
att eld och aska.

Den blåa dagen

Med ögon
av fjärl, ljus och regn

går du in
i den blåa dagen,

Dagen ser sej själv,

ser moln,
ett hönsnät,
en unggran i diket.

Morgon i köket

Morgon i köket,
dagsljuset, vaxduken, smörgåsen,

tiden en enda
mycket gammal sekund.

Radion
citerar profeten Jesaja,

exakt lika gammalt är allt
som ljuset mot golvet.

Augustikväll

Denna mörka augustikväll
kommer aldrig åter.

Ohanterligt stor,
fylld av allt möjligt.

Vi märkte den knappt
där vi gick längs vägen med ficklampan släckt

och hörde
vad kreaturen alltid har hört:

hur vinden kommer och går
som ingenting
genom asparnas lövverk.